

s tým, že jeho spoločníci práve v smysle tejto smluvy aj poukázali 135.547 Kč, t. j. 50% kúpnej ceny. Odhliadnúc od toho, že nebolo zistené, že tá čiastka by bola zaplatená na základe dotyčnej nápravnej smluvy, nel'ze ani z obsahu tejto smluvy ani z ďalšej vyševedenej okolnosti uzatvárať, že obžalovaný si ponechal uvedenú čiastku prevzatých peňazí s vedomím a so súhlasom poškodených, a to tým menej, lebo podľa zistenia súdov nižších stolíc obžalovaný využivši dôveru menovaného J. U., predkladal mu poverenie vopred k podpisu in bianco, sám potom vyplnil si v ňom žiadanú čiastku a sám aj peniaze si vyzdvihol, dotyčná nápravná smluva však bola napísaná až vtedy, keď spoločníkom bolo jednanie obžalovaného, najmä jeho odopieranie vyúčtovania nápadné a preto obžalovaný zrejme, aby podozrenie proti sebe odstránil, použil k tomu práve tejto nápravnej smluvy. Nemýlil sa preto vrchný súd, keď — rovnako ako súd prvej stolice — uznal obžalovaného vinným zločinom sprenevery podľa §§ 355 a 356 tr. z.

Čís. 5263.

Uplatňuje-li obžalovaný, jenž byl pro zapálení stodoly a plodin v ní uložených uznán vinným zločinem žhářství podle § 422 tr. z., zmatek podle § 385, čís. 1 b) tr. ř., domáhaje se, aby jeho čin byl kvalifikován jako uvedený zločin jen pokud jde o zničení stodoly, kdežto zničení plodin aby bylo kvalifikováno jako přečin podle § 418 tr. z., usiluje tím o kvalifikaci činu ve svůj neprospěch. Zmateční stížnost jest tudíž podána osobou neoprávněnou.

(Rozh. ze dne 30. března 1935, Zm IV 87/35.)

Nejvyšší soud, přezkoumajv trestní věc proti Š. L., obžalovanému pro zločin žhářství, odmítl zmateční stížnost obžalovaného a obhájce, pokud vytýkala napadenému rozsudku zmatek podle bodu 1 b) § 385 tr. ř.

Z d ů v o d ů:

Věcný zmatek podle bodu 1 b) § 385 tr. ř. uplatňují stěžovatelé námitkou, že porotní soud mylně celý zjištěný čin obžalovaného kvalifikoval jako zločin žhářství podle § 422 tr. z. a že správně jako tento zločin měl býti kvalifikován zjištěný čin pouze pokud jde o zničení stodoly; zničení plodin a obilí však že spadá pod ustanovení § 418 tr. z., poněvadž nejde o větší jich množství ve smyslu zákona, neboť celková způsobená škoda jest jen proto tak vysoká, že byla zapálena i stodola.

Poněvadž stěžovatelé v této námitce výslovně uznávají, že pokud jde o požárem zničenou stodolu, naplňuje čin obžalovaného skutkovou podstatu zločinu žhářství podle § 422 tr. z., domáhají se výtkou uplatňovaného zmatku vlastně takové změny kvalifikace, která by byla v neprospěch obžalovaného, který by podle zmateční stížnosti měl býti uznán vinným vedle zločinu žhářství podle § 422 tr. zák. ještě i přečinem po-

dle § 418 tr. z. To však podle předpisu § 31 por. nov. a § 383 tr. ř. není přípustno. V této části byla proto zmateční stížnost jako osobou neoprávněnou podaná podle 3. odstavce § 434 tr. ř. odmítnuta.

Čís. 5264.

Pod pojem skutečností, opatření a předmětů, jež mají podle § 6, čís. 2, odst. 1 zák. na ochr. rep. zůstatí utajeny pro obranu republiky, spadají i skutečnosti, opatření a předměty rázu politického, je-li vzhledem k jejich povaze třeba, by zůstaly utajeny pro obranu republiky.

Osobu, jež sleduje v zájmu státu nebo jeho obrany v cizině činnost československých státních příslušníků tam se zdržujících a upozorňuje zdejší úřady na to, že určitý československý státní příslušník zaujímá v cizině nepřátelské stanovisko proti československému státu, je, mělo-li její oznámení o zmíněné činnosti československých státních příslušníků pravdivý podklad, pokládati za předmět, jenž má zůstatí utajen pro obranu republiky.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1935, Zm I 70/35.)

Městskému úřadu v M. byl zaslán z Německa, z D., dopis podepsaný jménem S. K., v němž pisatel upozorňoval, že československá státní příslušnice A. F-ová za svého pobytu v D. je činná v německé národně socialistické straně dělnické a že šťve proti Československé republice. Obžalovaný J. R. si učinil poznámky o obsahu tohoto dopisu, obkreslil s obálky poštovní razítko a odevzdal oba tyto dokumenty obžalovanému V. T. za tím účelem, aby je v Německu předal »povolaným osobám«. Obžalovaný V. T. pak pověřil provedením tohoto úkolu, totiž zjištěním, zda v D. bydlí pisatel dopisu S. K., obžalovaného G. T., důvěrníka a spolupracovníka říšsko-německé zpravodajské služby, řízené v D. majorem H. O b ž a l o b a vinila všechny tři obžalované, pokud šlo o tento případ, ze zločinu vojenské zrady podle § 6, čís. 2, odst. 3 zák. na ochr. rep. N a l é z a c í s o u d uznal obžalované vinnými jen přečinem podle § 17, čís. 1 cit. zák.

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství, zrušil rozsudek soudu první stolice v celém rozsahu a pokud šlo o obžalobu pro případ výše naznačený, vrátil věc nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o případ K-ho, zjišťuje rozsudek v rozhodovacích důvodech, jakým způsobem obžalovaní B. a T. zvěděli o obsahu dopisu, o nějž tu jde, jakož i o tom, že dopis byl podepsán jménem S. K. a dán na poštu v D., zjišťuje dále, jak tito obžalovaní v této věci postupovali, zjišťuje zejména, že vědouce, že obžalovaný T. je spolupracovníkem říšsko-německé vojenské zpravodajské služby proti Československu, poskytl mu získané jimi informace týkající se obsahu onoho dopisu, pod-